

A PSYCHO-PASTORAL APPROACH OF THE MEANING OF 'A CHRISTMAS STORY' BY PAULO COELHO

Maria Dorina Pașca

Assoc. Prof. PhD., UMFST „George Emil Palade” of Târgu Mureș

Abstract: Known to lovers of written and unwritten word, read or reread, understood or misunderstood, applauded or hollowed out, known or unknown, Paulo Coelho (n. 1947) remains and is a landmark of what is represented today in literature, the story, the storyteller being the author Brazilian.

Making his own way to Santiago de Compostella, the joy and affective feeling, Paulo Coelho confesses to us every year, giving us a Christmas Story, which reminds us to be kind, altruistic, tolerant, accepted and close to those for who a simple gesture, smile, comfort or embrace breaks barriers, releasing the emotion of dedication and blessing.

In this context and starting from the idea of approaching the author and from the perspective of his message with the burden of the psycho-pastoral mark, The Christmas Story undoubtedly refers to all that is good in us, giving us the chance and the opportunity to discover and rediscover the magic of winter holidays while being stardust and the Milky Way.

Keywords: story, Christmas, psycho-pastoral, emotion, rediscovery

Cunoscut iubitorilor de cuvânt scris și nescris, citit sau recitit, înțeles sau neînțeles, aplaudat sau hulit, cunoscut sau necunoscut, Paulo Coelho(n1947-) rămâne și este un punct de reper a ceea ce reprezintă azi în literatură-povestirea-povestitorul fiind autor brazilian.

Stilul său inconfundabil de povestitor, face ca abodarea sa să fie destul de dificilă din perspectiva cititorului ce e nevoit a se înarma cu răbdare și dorință de cunoaștere, deoarece autorul, abordând variate subiecte în scrierile sale, cere îngăduință și pricepere în a se înțelege mesajul, acesta reflectând viața spirituală în special făcând invariabil în acest caz, totul posibil.

Pornind de la experiențele personale vizând lumea și înțelesul ei, Santiago de Compostella, fiind un reper, Paulo Coelho ne dezvăluie de fapt propria noastră abodare a Eu-lui: „Oricum te-ai simți, scoală-te în fiecare dimineață și pregătește-te să-ți răspândești lmina”(Manuscrisul găsit la Acra-2012), așteptându-ne parcă să-i...răspundem.

O astfel de lumină a interiorizării trăirilor afective, ne-o mărturisește Paulo Coelho în picăturile și lacrimile sale de cradință, dăruindu-ne câte o **Poveste de Crăciun** în fiecare an, reamintindu-ne să fim buni, altruști, toleranți, acceptați, apropiați de/cu cel/cea/cei pentru care simplul gest, zâmbet, mângâiere sau atingere, sparge bariere eliberând emoția ajunsă la cotele de ... dar, dăruire și binecuvântare știind că aceasta vine/apartine din suflet/sufletului și nu din...mall.

În acest context și pornind de la ideea de a aborda autorul și din perspectiva mesajului său cu încărcătura mărcii psiho-pastorale, **Poveste de Crăciun** face indubitabil trimitere la tot ceea ce este bun în noi, dăruindu-ne șansa, a câta oară, de a descoperi sau redescoperi magia sărbătorilor de iarnă ea fiind pulberea de stele și Calea Lactee.

De asemenea, pentru a înțelege elementul cognoscibilității scrisului său, e necesar a porni de la :

- Personaje-copil, bătrân, înțelept, rege, sărac, bogat etc
- Spațiu-casă, pădure, biserică, drum etc
- Timp-tinerete, bătrânețe, real, ireal etc
- Mesaj-cognoscibil, indescifrabil etc

astfel încât abordarea itemilor menționați, să dea posibilitatea conturării amprentei personale în raportarea la conștient, subconștient și/sau inconștient, neuitând că în unele situații „Nu rațiunea, ci inima cunoaște drumul!”(Pașca MD-2019)

De aceea, implicarea metaforei în a descoperi spiritualitatea din noi, face ca abordarea din partea autorului să fie una, în accepția unora, atipică, mesajul psiho-pastoral fiind evident și apreciat totodată.

În acest context, pentru a ajunge la **Poveste de Crăciun**, ne vom opri asupra textului-**Povestea creionului**, de același autor, unde copilul și bunicul își transmit unul altuia valorile universale ale vieții făcându-ne părtași lor.

Povestea creionului

Copilul își privea bunicul scriind o scrisoare. La un moment dat întrebă:

-Scrii o poveste care ni s-a întâmplat nouă? Sau poate o poveste despre mine?

Bunicul se opri din scris, zâmbi și-i spuse nepotului:

-E adevărat, scriu despre tine. Dar mai important decât cuvintele este creionul cu care scriu. Mi-ar plăcea să fii ca el, când vei fii mare.

Copilul privi creionul intrigat, fiindcă nu văzuse nimic special la el.

-Dar e la fel ca toate creioanele pe care le-am văzut în viața mea!

-Totul depinde de felul cum privești lucrurile. Există cinci calități pe care, dacă reușim să le menținem, vom fi întotdeauna un om care trăiește în bună pace cu lumea.

Prima calitate: poți să faci lucruri mari, dar să nu uiți niciodată că există o mână care ne conduce pașii. Pe această mână o numim Dumnezeu și el ne conduce totdeauna conform dorinței lui.

A doua calitate: din când în când trebuie să mă opresc din scris și să folosesc ascuțitoarea. Asta înseamnă un pic de suferință pentru creion, dar până la urmă va fi mai ascuțit. Deci, să știi să suportți unele dureri pentru că ele te vor face mai bun.

A treia calitate: creionul ne dă voie să folosim radiera pentru a șterge ceea ce era greșit. Trebuie să înțelegi că a corecta un lucru nu înseamnă neapărat ceva rău, ceea ce este neapărat e necesitatea de a ne menține pe drumul drept.

A patra calitate: la creion nu este important lemnul sau forma lui exterioară, ci mina de grafit din interior. Tot așa, îngrijește-te de ceea ce se întâmplă înlăuntrul tău.

Și în sfârșit, a cincea calitate a creionului : lasă întotdeauna o urmă. Tot așa, să știi, că tot ce faci în viață va lăsa urme, astfel că trebuie să încerci să fii conștient de fiecare faptă a ta.

Se știe că **rugăciunea**, are menirea de a transmite **acel ceva, acolo, Lui**, astfel încât forma și învelișul să primeze ca fiind matricea spirituală atunci când ea vine din suflet de copil. Practic, cea mai citită și cunoscută **O poveste de Crăciun(2002)** surprinde puterea cuvântului întru credință, atunci când... literele-s rugăciune și se roagă Ție, Doamne.

O poveste de Crăciun

Credința e la fel de vie în inimile oamenilor, zise preotul la vederea bisericii pline. Erau muncitori, locuitori ai cartierului celui mai sărac din Rio de Janeiro, strânși acolo în noaptea aceea cu un singur scop: liturghia de Crăciun.

Se simți nespus de întări sufletește. Cu pasul plin de demnitate, veni în centrul altarului.

-a, b, c, d...

Solemnitatea slujbei părea a fi fost tulburată de un copil. Asistenții se uitară îndărăt oarecum incomodați. Vocea continuă însă:

-a, b, c, d...

-încetează!- zise preotul.

Copilul se trezi parcă din transă. Aruncă în juru-i o privire temătoare și se îmbujoră tot de rușine.

-ce faci? Nu vezi că ne tulburi rugăciunile?

Copilul lăsă capul în jos și câteva lacrimi îi lunecară pe obraji.

-unde e mama ta? Nu te-a învățat cum să urmărești liturghia?

Cu ochii în pământ, copilul răspunse:

-iertăți-mă, părinte, nu m-a învățat nimeni să mă rog. Am crescut pe stradă, fără tată și fără mamă. Pentru că este Crăciunul, simțeam nevoia să stau de vorbă cu Dumnezeu. Nu știu însă ce limbă înțelege El și de asta spun doar literele pe care le cunosc. M-am gândit că acolo, sus, în cer, El ar putea să ia literele astea și să alcătuiască din ele cuvintele și frazele care i-ar fi pe plac.

Copilul se ridică în picioare.

-plec-zise el. Nu vreau să-i deranjez pe cei care știu atât de bine cum să vorbească cu Dumnezeu

-vin-o cu mine- îi răspunse preotul.

Îl luă de mână pe copil și-l conduse la altar. Apoi li se adresă credincioșilor.

-în noaptea aceasta, înainte de liturghie, vom înălța o rugăciune specială. Îl vom lăsa pe Dumnezeu să scrie singur ceea ce dorește să audă.fiecare literă va corespunde unui moment de peste an, când vom izbuti să facem o faptă bună, să luptăm cu tot curajul ca să ne împlinim un vis sau să rostim o rugăciune fără cuvinte. Și-i vom cere să pună în ordine literele vieții noastre. Vom cere în inimile noastre ca acele litere să-i îngăduie să formeze cuvintele și frazele care Îi pot fi Lui pe plac.

Cu ochii închisi, preotul începu să recite alfabetul. Și, la rândul-i, întreaga biserică repetă:

-a, b, c, d...

Nu ne-am propus a analiza nici mesajul și/sau metafora, ci doar să surprindem modul în care, cu măiestria-i cunoscută, autorul Paulo Coelho, punctează subiectul abordându-l din perspective psiho-pastorale. Astfel, **Povestea Crăciunului-2005** surprinde prin știința și inocența neștiinței iubirii, punând în talere:

- Bunătatea și răutatea
- Viața și moartea
- Iubirea și ura
- Iertarea și uitarea
- Bucuria și supărarea
- Dărnicia și zgârcenia

făcând din următoarea narare, o lecție de luare aminte la ceea ce se sădește în sufletul unui copil, trăiri și sentimente, emoția primând și manifestându-se în cunoștință de cauză sau nu.

Sandalele lui Jose

Cu foarte mulți ani în urmă, atât de mulți încât le-am pierdut șirul, trăia într-un orașel din sudul Braziliei un copil de vreo 7 anișori, pe nume Jose. Își pierduse părinții încă de mic și fusese adoptat de o matușă zgârcită, care, deși avea o grămadă de bani, nu cheltuia aproape nimic cu nepotul ei. Jose, care nu cunoscuse niciodată iubirea, credea ca așa era viața și nu se supără.

Cum locuiau într-un cartier de oameni avuți, mătușa l-a obligat pe directorul școlii să-l accepte pe nepot cu o plată de numai o zecime din taxa obișnuită, amenințând ca dacă nu-l primește îl reclamă prefectului.

Directorul n-a avut încotro, dar ori de câte ori putea le cerea profesorilor să-l umilească pe Jose, sperând ca o să se poarte urât și astfel ar avea un motiv să-l dea afară. Dar Jose, care nu cunoscuse niciodată iubirea, credea ca așa era viața și nu se supăra.

Jose nu cunoștea iubirea

Veni noaptea de Crăciun. Toți copiii au fost duși să asiste la slujbă într-o biserică îndepărtată, din afara orașului, pentru ca preotul lor era plecat. Pe drum, băieții și fetele sporovăiau despre ce aveau să găsească lângă pantofii lor a doua zi de dimineata: hainuțe la modă, jucării scumpe, ciocolată, patine sau biciclete.

Erau frumos îmbracați, cum se obișnuiește în zilele de Srbătoare, cu excepția lui Jose, care rămăsese tot în zdrențe, cu niște sandale rupte și prea mici (matușa i le dăduse când avea 4 ani și-i spusese ca are să primească altele doar când va împlini 10).

Câțiva copii l-au întrebat de ce era atât de neîngrijit, spunând că le era rușine că au un coleg care se îmbracă și se încălță așa. Dar cum Jose nu cunoștea iubirea, nu le luă în seamă întrebările.

Cu toate astea, când intră în biserică și auzi orga, văzu luminile aprinse, oamenii îmbracați cu ce aveau ei mai frumos, familiile reunite, parinții îmbrățișându-și copiii, Jose se simți cel mai oropsit de pe pământ.

După împărțășanie, în loc să se întoarcă acasă împreună cu grupul, se așeză pe pragul capelei și începu să plângă; chiar dacă nu cunoștea iubirea, înțelegea acum ce înseamnă să fii singur, lipsit de apărare, părăsit de toți.

Dar în clipa următoare văzu un copil lângă el, desculț, părând la fel de amărât ca și el. Nu-l văzuse până atunci și se gândi că umblase mult pe jos ca să ajunga acolo. Își spuse: 'Pe băiatul ăsta trebuie că-l dor rău picioarele. O să-i dau una din sandalele mele, în felul acesta îi ușurez mcar o jumătate din suferință'. Pentru că, deși nu cunoștea prea bine iubirea, Jose cunoștea suferința și nu voia ca alții să simtă același lucru.

Puterea și sensul iubirii

Îi lăsă o sanda copilului și se duse acasă cu cealaltă; din când în când o puneă în celălalt picior, ca să nu se răneasca prea tare în pietrele de pe drum. Cum ajunsese acasă, matușa văzu ca nepotul își pierduse o sanda și-l amenință: dacă nu avea s-o găsească până a doua zi, o să fie aspru pedepsit.

Jose se duse la culcare înfricoșat, fiindcă știa pedepsele pe care i le aplica matușa din când în când. Toată noaptea a tremurat, n-a putut închide un ochi și, când tocmai reușise să așipească, auzi voci în salon.

Mătușa intră ca o vijelie în cameră întrebându-l ce se întâmplase. Încă buimac de somn, Jose merse în salon și descoperi că sandaua dată acelu copil se afla în mijlocul încăperii, acoperită de tot felul de jucării, biciclete, patine și hăinuțe. Vecinii strigau că fuseseră furați de la propriii lor copii, care nu mai găsiseră nimic în pantofi când se sculară.

Atunci apărură, găfâind, preotul de la biserică unde fuseseră copiii; pe pragul capelei aparuse statueta copilului Iisus îmbracat în aur, dar încălțat numai cu o sanda. Se facu

imediat liniște, comunitatea începu să-L slăvească pe Dumnezeu și minunile Lui, mătușa izbucni în lacrimi și își ceru iertare. Iar inima lui Jose fu cuprinsă de puterea și sensul iubirii.

Anul **2006** aduce ca **Poveste de Crăciun** pe cea a celor trei cedri ca punct de plecare în a cunoaște:

- Ce aștepti
- Ce-ți dorești
- Ce ajungi
- Ce ți se poate întâmpla

visul putând deveni realitate, doar drumul este uneori mai insinuos, totuși rezultanta în unele situații, te poate surprinde plăcut sau mai puțin plăcut, elementul surpriză/neașteptat primând.

E important să visăm, să ne dorim acest lucru? Cu siguranță că da, important fiind raportul dintre:

- Real și ireal
- Implicare și neimplicare
- Așteptare și rezultat
- Adevăr și minciună
- Reușită și eșec

povestea ce urmează, deslușind aceste mreje ale dorinței și putinței, conjugând verbele „a vrea” și „a putea” la timpul cerut de... vreme, căci uneori, e...devreme, vremea.

Poveste de Crăciun

O veche și cunoscută legendă povestește că în mândrele păduri de odinioară ale Libanului s-au născut trei cedri. După cum știe toată lumea, cedrii au nevoie de mult timp ca să crească și acei copaci au petrecut veacuri îndelungi cugetând la viață, la moarte, la natură, la oameni.

Au fost de față la sosirea unei expediții din Israel, trimise de către Solomon, iar mai apoi au văzut pământul acoperit de sânge în timpul bătăliilor cu asirienii. I-au cunoscut pe Iezabel și pe profetul Ilie, dușmani de moarte. Au fost martori la născocirea alfabetului și-au fost uluiți de caravanele care treceau, cu poveri de pânzeturi colorate.

Într-o bună zi s-au hotărât să discute despre viitor.

— După toate câte am văzut – zise primul cedru –, vreau să fiu prefăcut în tronul celui mai puternic împărat de pe pământ.

— Mie mi-ar plăcea să fac parte din ceva care să preschimbe pentru totdeauna Răul în Bine, comentă cel de-al doilea.

— În ce mă privește, aș vrea ca oamenii, ori de câte ori mă vor privi, să se gândească la Dumnezeu – a fost răspunsul celui de-al treilea.

S-a mai scurs o vreme și s-au ivit niște tăietori de lemne. Cedrii au fost tăiați și încărcăți pe o corabie ca să fie duși departe.

Fiecare dintre copacii aceia avea o dorință, dar realitatea nu întreabă ce-ar avea de făcut cu visele; primul a slujit la construirea unui adăpost pentru vite, iar prisoasele i-au fost folosite ca să proptească fânul. Al doilea copac a devenit o masă foarte simplă care a fost vândută apoi unui negustor de mobile. Întrucât lemnul celui de-al treilea copac nu și-a găsit cumpărători, a fost tăiat și stivuit în depozitul unui mare oraș.

Nefericiți, ei se tânguiau: „Lemnul nostru era frumos, dar nici unul nu și-a găsit ceva frumos ca folosință.”

S-a mai scurs o vreme și, într-o noapte spuzită de stele, o pereche care nu-și putuse găsi nici un loc unde să se oploșească, s-a hotărât să-și petreacă noaptea în staulul ce fusese construit din lemnul primului copac. Femeia striga în durerile facerii și în cele din urmă a născut chiar acolo, așezându-și pruncul în fânul și printre lemnele care-l sprijineau.

În aceeași clipă, primul cedru a înțeles că visul îi fusese împlinit: acolo era cel mai mare dintre toți împărații pământului.

Ani de zile după aceea, într-o casă modestă, mai mulți bărbați s-au așezat în jurul unei mese care fusese făcută din lemnul celui de-al doilea cedru. Unul dintre ei, înainte de a începe ceilalți să mănânce, a spus câteva cuvinte despre pâinea și vinul pe care le avea în față.

Și ce de-al doilea cedru a înțeles în aceeași clipă că el susținea nu doar un pahar și o bucată de pâine, ci legământul dintre om și Dumnezeu.

A doua zi au fost scoși două dulapuri din cel de-al treilea cedru și așezați sub formă de cruce. Au proptit-o într-o fundătură și după câteva ceasuri au adus un bărbat crunt rănit și l-au pironit pe lemnul ei. Îngrozit, cedrul își plângea moștenirea barbară pe care i-o lăsase viața.

Nu trecuseră nici trei zile, și cel de-al treilea copac și-a înțeles totuși menirea: bărbatul care fusese bătut în cuie pe el era acum Lumina care lumina totul. Crucea înjghebată din lemnul lui nu mai era un simbol al torturii, ci se preschimbase într-un semn de victorie.

Cum se întâmplă totdeauna cu visele, cei trei cedrii din Liban și-au văzut împlinindu-li-se soarta dorită -, dar nu așa cum își închipuiseră ei că avea să fie.

Continuând periplusul nostru narativ, vom descoperi alte și alte calități morale precum:

- Bunătatea
- Iubirea
- Armonia
- Dragostea
- Speranța

ce pot clădi în timp, trăsături caracteriale menite a sublinia, pentru a câta oară, lucrarea lui Dumnezeu, mărinimia și smerenia, dorindu-ne a le avea și noi aproape, desăvârșindu-ne.

Povestea de Crăciun-**Jonglerul(2007)** întărește spusa celor anterioare, lăsând magia sărbătorilor să ne cuprindă, dar dăruind, din dar...

Jonglerul

O legendă medievală spune că, în țara care poartă azi numele de Austria, trăiau un bărbat și o femeie care aveau un copil. Familia Burkhard era chemată, de Crăciun, să-i distreze pe oameni recitând poezii, cântând baladele trubadurilor și făcând scamatorii. Niciodată nu le rămâneau însă suficienți bani ca să-și cumpere unul altuia cadouri, așa că tatăl îi zicea fiului său:

- știi de ce sacul lui Moș Crăciun nu rămâne niciodată gol, deși sunt foarte mulți copii? Pentru că nu are în el doar jucării, ci și multe alte lucruri pe care trebuie să le dăruiască oamenilor: „daruri invizibile”. Astfel, într-o familie nefericită, încearcă să aducă înțelegere și armonie în noaptea sfântă a creștinătății. Acolo unde lipsește dragostea, seamănă credință în inimile copiilor. Acolo unde viitorul se arată întunecat și nesigur, aduce speranță. În cazul nostru, după ce Moș Crăciun trece pe la noi, suntem fericiți că trăim și că le putem aduce bucurie oamenilor prin ceea ce facem. Să nu uiți asta niciodată!

Dupa ceva vreme, când fiul lor deja nu mai era un copil, s-a întâmplat ca drumurile să îi ducă pe cei trei în orașul Melk. S-au oprit în fața abatiei, a cărei construcție abia fusese încheiată.

- Tată, mai ții minte că mi-ai vorbit, cu mulți ani în urmă, despre darurile invizibile ale lui Moș Crăciun? Cred că mi-a dat și mie unul: chemarea de a deveni preot. Să nu te superi, dar aș vrea să fac acum primul pas ca să mă apropii de visul meu.

Cu toate că ar fi avut nevoie de ajutorul fiului lor, parinții l-au înțeles și i-au respectat dorința. Au bătut la ușa mănăstirii, iar călugării i-au întâmpinat cu multă căldură și l-au primit pe tânărul Burkhard ca novice. A venit și Ajunul Crăciunului. Chiar în acea seară, în Melk s-a întâmplat o minune: Fecioara Maria, cu Pruncul Iisus în brațe, a sosit la mănăstire. Plini de mândrie, călugării s-au așezat la rând în fața ei, vrând să-i arate credința și bucuria lor. Unul dintre ei i-a aratat frumoasele picturi ce decorau lăcașul, altul i-a adus o Biblie, al carei proces de transcriere și ilustrare a durat o sută de ani, iar altul i-a spus toate numele sfinților. Ultimul era tânărul Burkhard, care-și aștepta rândul plin de nerabdare. Cum parinții lui erau oameni simpli, singurele lucruri pe care le învățase de la ei erau câteva scamatorii și jonglerii. Călugării știau asta și, când i-a venit și lui rândul, au vrut să pună capăt ceremoniei, gândindu-se ca fostul scamator oricum nu putea avea nimic important de spus sau de arătat, ba chiar era posibil să strice plăcuta impresie lasată de ei. Numai că, în adâncul sufletului său, băiatul simțea nevoia de a le da ceva din sine lui Iisus și Fecioarei. Rușinat, sub privirile dezaprobatore ale celorlalti călugări, a scos niște portocale din buzunar: le arunca în aer și le prindea, făcându-le să zboare prin aer, în formă de cerc, așa cum făcea când mergea cu familia prin târguri. Copilul Iisus, așezat în poala mamei, a început să bată din palme de bucurie, iar Fecioara i-a întins Pruncul tânărului Burkhard, lăsându-l să-L țină în brațe o clipă.

Legenda se încheie spunând că, datorită acestei minuni, la fiecare două sute de ani, un nou Burkhard bate la ușa Abatiei Melk, e primit și, tot timpul cât se află acolo, „darurile invizibile” schimbă inimile tuturor celor care îl cunosc.

Nu știm dacă Paulo Coelho dăruiește scriind și astăzi **Povești de Craciun**, cert rămâne faptul că ele înnobilează prin mesajul transmis cu atâta acuratețe, decență și respect cititorului, încât acesta va rămâne multă vreme ancorându-se la vorbele înțelepte și pline de învățătură citite și/sau povestite într-o iarnă și nu numai, ele neavând... anotimp.

Având ca puncte de reper, povești scrise sau nescrise, povestite sau repovestite, autorul reușește să facă din propria poveste-ființa vie- magia dorinței de a trăi și a se bucura răsplătind:

- Munca
- Sânguința
- Sacrificiul
- Perseverența
- Implicarea
- Reușita,

având cateodată impresia că personajul e lângă noi, că existența lui este o certitudine, parcă șoptindu-ne că, Pașca MD (2019):

- Zgomotul nu face bine, iar binele nu face zgomot.
- Când ai mai mult decât îți trebuie, lungește masa, nu înălța gardul.

Poveste de Craciun-2008 depune mărturie prin spusa spusă celor amintite anterior, lăsând cititorului privilegiul de a găsi ascunsa-i povață, decodificând astfel mesajul celor citite.

Poveste de Craciun

Ca întotdeauna, în ajunul Crăciunului, regele îl invita pe prim-ministru să facă o plimbare împreună. Îi placea să vada cum erau împodobite străzile – mai mult pentru a evita cheltuielile excesive decât pentru a se bucura de ceea ce vedea. Cei doi se deghizară, ca de obicei, îmbrăcând haine de negustori de pe alte meleaguri.

Se plimbară prin centru, admirând ghirlandele luminoase, brazii, lumânările aprinse pe scările caselor, magazinele de cadouri, barbații, femeile și copiii care plecau de acasă, grăbiți să se întâlnească cu rudele și să sărbătorească în noaptea aceea în jurul unei mese îmbelșugate.

Pe drumul de întoarcere trecură prin cartierul cel mai sărac. Acolo totul arăta complet diferit. Fără lumini și lumânări, fără mireasma plăcută a mâncărilor îmbietoare. Pe stradă nu era aproape nimeni și, ca în fiecare an, regele îi spuse ministrului său că trebuie făcut ceva pentru săracii din regat. Prim-ministrul dădu afirmativ din cap, știind că în scurt timp planul acela avea să fie uitat și îngropat în birocrăția de zi cu zi, aprobarea bugetului, întâlniri cu demnitarii străini.

Când, deodată, observară că din una dintre casele cele mai sărăcicioase se auzea muzica. Prin crăpăturile din lemnul putred se putea vedea înăuntrul cocioabei. Acolo se petrecea ceva cu totul neobișnuit: un bătrân într-un scaun cu rotile care părea a plânge, o tânără complet cheală care dansa și un tânăr cu ochi triști care cânta la tamburină un cântec popular.

– Hai să vedem ce se petrece aici, zise regele. Bătu la ușă. Tânărul se opri din cântat și se duse să deschidă.

– Suntem negustori și cautăm un loc unde să dormim. Am auzit muzică, am văzut că nu v-ați culcat și am vrea să știm dacă ne-am putea petrece noaptea aici.

– Domniile Voastre ar trebui să caute un loc într-un hotel din oraș, pentru că noi, din nefericire, nu vă putem ajuta. Deși aici se cântă, casa asta e plină de tristețe și suferință.

– Am putea ști de ce?

– Din cauza mea, zise bătrânul din scaunul cu rotile. Toată viața am încercat să-mi educ fiul pentru a învăța caligrafia, ca să fie și el copist la palat. Dar anii au trecut și înscrieri pentru slujba asta nu s-au făcut niciodată. Azi-noapte însă am avut un vis prostesc: se făcea ca un înger imi cerea să cumpăr o cupă de argint, fiindcă regele o să mă viziteze, o să bea puțin și o să-i dea o slujbă fiului meu. Apariția îngerului a fost atât de convingătoare, încât am vrut să fac întocmai cum îmi spusese. Cum nu aveam bani, nora mea s-a dus de dimineață la piață, și-a vândut părul și am cumpărat cupa asta pe care o vedeți. Acum ei doi încearcă să mă înveselească, cântând și dansând, pentru că este Crăciunul, dar degeaba.

Regele văzu cupa de argint, ceru să i se dea puțină apă pentru că îi era sete și, înainte de a pleca, le spuse gazdelor:

– Ce coincidență! Adineaori chiar vorbeam cu prim-ministrul și-mi spunea că înscrierile vor începe săptămâna viitoare.

Bătrânul dădu din cap, fără să se încreadă prea mult în ceea ce auzea, și-și luă rămas-bun de la cei doi străini. Dar ziua următoare o proclamație a regelui putu fi citită în toată țara: era nevoie de un nou copist la palat. La data anunțată, sala de audiențe era plină de oameni, dornici cu toții să-și încerce norocul și să obțină acea mult râvnită slujbă. Prim-ministrul intră și le ceru să-și pregătească foile și tocurile de scris:

– Iată tema de disertație: de ce un bătrân plânge, o femeie cheală dansează și un tânăr trist cântă?

Șoapte nedumerite străbătură toată sala: nimeni nu știa ce să aștearnă pe hartie! Doar într-un colț, un tanar cu haine jerpelite zâmbi larg și începu să scrie.

Și astfel, din poveste de Crăciun în... Poveste, Paulo Coelho așează în centrul atenției sale, viața cu și prin oamenii ei, dezvăluind:

- Conduite
- Atitudini
- Comportamente

ce abordate dintr-o perspectivă psiho-pastorală:

- Ajută
- Informează
- Surprinde
- Acceptă
- Înțelege
- Tolerază
- Împărtășește

dar și răspunde unor stări și situații în care **diada-om-divinitate**, este prioritară iar experiența proprie a autorului în acest context, este edificatoare, transformându-se în...**trăiri spirituale**.

Acceptat ca fiind el, Paulo Coelho, e Paulo Coelho și după părerea noastră orice comentariu e de prisos, iar descoperirea sa ca povestitor pornind de la Poveste de Crăciun este...magie curată, determinându-ne să credem, de ce nu, în Moș Crăciun, dar mai ales, în marele privilegiu de a fi...OM, neuitând că numele și valoarea ne aparțin și nu sunt nici de lăsat, dar nici de cumpărat, iar a spune o poveste, povestind, chiar și una personală, e o mare artă.

Deci,... Paulo Coelho...

BIBLIOGRAPHY

- Coelho P(2012)-*Manuscrisul găsit la Accra*, Ed. Humanitas, București
Pașca MD(2019)-*Texte și...pretexte*, Ed. Ardealul Tg. Mureș
<https://petricamoisuc.wordpress.com/2012/12/28/poveste-de-craciun-de-paulo-coelho/>
<http://povestirecrestine.ro/poveste-de-craciun-de-paulo-coelho/>
<http://laurentiusblog.blogspot.com/2008/12/paulo-coelho-poveste-de-craciun.html>
<http://www.agendainvatatorului.ro/clasa-i/comunicare-in-limba-romana/povestea-creionului-de-paulo-coelho--111>